

Dôležité odkazy

ZÁCHRANA

Napísala KAMILA SKOKŇOVÁ

Kde bolo, tam bolo. Bolo raz jedno kvínovstvo. A bolo to veľmi bohaté kvínovstvo. Všade tam vládla zeleň, ľudia a zvieratká tam boli spokojné a svitalo im na ešte lepšie časy. V jeho srdci sa rozprestieralo jeho hlavné mesto Vríbovie. Zo zelene tam vykúkali hnedé, oranžové a červené domčeky.

Niektoré z nich boli z veľkej časti pod zemou a trčali im len vchodové dvere a okienka so strieškami. Tie boli zarastené jasne zelenou trávou. Iné mali hned' niekoľko poschodí. Z okna najvyššieho z nich by sa dali aj žirafy kŕmiť. Len jeden dom trčal nad ne všetky. Ten, ktorý bol domovom pre všetky tie, ktoré by inak boli samy. Musel byť väčší, aby sa doň táto veľká rodina zmestila.

Vedľa neho stál okrúhly dom s fasádou červenej farby, ktorú lemovali kamene sivé ako koža sloníčata. Teda až na tie nachádzajúce sa len kúsok od zeme. Tie pomalovali miestne deti a teraz už na nich bolo plno kvetínok, krajínok, flákov, slniečok, planetiek a jedna ružovkastá labka žltej medvedice. Na dvanástich miestach zakrývali dom aj korene vzácnej bielej vřby, ktorá ho obopínala a majestátne sa hrdila na jeho streche.

Vnútri žila kvínovská rodina. V tej sa ešte stále smútilo za ich dcérou. Pred niekoľkými rokmi odišla s jedným šarmantným mládencom a už sa nevideli. Netrápilo ich, že nemal kto prevziať korunu. Majú predsa dve netere a jedného synovca, ktoré by sa o ňu iste rady podelili.

Trápilo ich, že odišla s mužom, ktorý mal veľa peňazí, ale srdce ani chrbticu zrejme žiadne. Bol nenásytný. Stále chcel viac a viac peňazí. To si najprv nikto nevšimol. Veľmi dobre si osvojil šarm a k ostatným bol vždy milý a priateľský.

Potom ale do ich kraju zavítala choroba. Ľudia sa trápili. Mnohé pracanstvá museli odísť z práce. Začali hladovať. A tak dúfali, že priateľský bohatý mladík Karol im pomôže. Ved' mal na rozdávanie. Ale on nie. A to miestnych najprv rozčarovalo, neskôr nahnevalo. Niekoľko rokov mu pomáhali a umožňovali hromadiť majetok, takže keď samy potebovali, bolo len fér, aby vrátil niečo späť. No žiadne my zrazu nebolo. Boli len Karol a jeho dukáty a diamanty. A tak mu dali na výber. Bud' to im pomôže, alebo odíde. Karol sa rozhodol pre odchod. A jedna osoba chcela ísť s ním.

Mladé pošetilé dievča úplne opantané tým,
čo jej ponúkal. Dcéra našich kvínovien Viktória.
Ešte pred tým ako odišli sa jej ale podarilo presvedčiť
jej mamy, aby jej darovali časť kvínovstva. Vyhoveli
jej dúfajúc, že keď ich dcéra uvidí, aká je chamtivosť
osamelá, poučená sa vráti domov. Roky plynuli
a ich dcéra nikde.
Neprišla.

Zatiaľčo čo jej rodičky smútili, že dala prednosť peniazom, Viktórka smútila, že po ňu nikto neprišiel. Anilen na návštevu a pritom cesta trvala slnkovozom len päť dní. Svoj odchod popravde oľutovala už dávno. Najprv jej ego bránilo vrátiť sa. A neskôr, keď už chcela, ju Karol nepustil. Čím ďalej bol nahnevanejší a čím ďalej viac nadával na Vírboviečanstvá. A keď tak nerobil, bol zatvorený v hlavnej sále plnej zlata, dukátov, diamantov, pozlatených pohárov a mís.

Veru, po tejto stránke nežili zle. Bývali v prečáčanom majestátnom hrade, ktorým by si aj sám Drakula polepšil.

A je pravda, že zo začiatku sa z neho Viktórka veľmi tešila. Hneď si aj privlastnila prvé poschodie s veľkou kuchyňou, priestrannou obývačkou a trinástimi komnatami. Do dvanástich z nich rozdelila svoje záľuby a do trinástej... veď viete, o tom sa nehovorí. Okrem toho si mohli kúpiť, čo len chceli. Aj to ju zvyklo tešiť. No rýchlo ju to omrzelo a niekoľko mesiacov potom nevedela čo so sebou. A tak zvykla tráviť čas prejedaním sa v kuchyni, alebo sediac pri okne dúfajúc, že príde jej záchrana.
Neprišla.

A tak sa časom vrátila k maľovaniu, písaniu, či hraniu na harfe. Už jej to ale neprinášalo takú radosť ako zvyklo. Karol sa zase viac a viac venoval lešteniu svojho zlata a vymýšľaniu nástrah, ktoré zneškodí všetke, ktoré by mu ho chceli ukradnúť. Málokedy však túto svoju funkciu plnili.

A tu sa jej zrazu pošťastilo! Karol začal rásť. Do šírky aj do dĺžky. Oči mu zožltli. Tesáky mu ošpicateli. Z lopatiek mu vyrazili krídla. A z chrbtice, ktorú v tele predsalen mal, mu vyrástol chvost. Stal sa drakom. Viktórka ho ľutovala, no neprekvapilo ju to.

„A čo to vlastne znamená pre mňa?“ začala sa pýtať samej seba po chvíli. „Možno práve vhodnú dobu na útek. Najmä takto zo začiatku, kedy je ešte ľarbavý, by to malo byť najjednoduchšie,“ skúmala možnosti Viktórka.

„Za pokus nič nedám,“ povedala si po chvíľke rozmýšľania. „A urobím to hneď zajtra!“ dodala si pre seba. Vedela, že Karol v hlavnej sále popri svojom drahocennom majetku jedáva, pijáva, cvičieva, spáva aj leští svoje dukáty. Sálu opúšťal len raz denne a to po východe slnka, keď si chodil zabehať, teraz už zalietajú, a načerpať energiu.

Šťastím bolo, že Viktórka nemusela prechádzať cez hlavnú sálu, aby sa dostala von. Stretnúť ho teda mohla len, keď si pôjde zalietajúť. „Musím to urobiť takto,“ hovorila si v duchu: „po obede zídeme schodisko na prízemie, nenápadne prebehnem cez nádvorie a potom už len potichu prejdeme vestibulom až von. Tam si ale musím dávať veľký pozor, lebo z hlavnej sály je vidieť na most.“ Mala na mysli drevený most spájajúci hrad so zvyškom sveta. Bol starý len pár rokov, no už sa po ňom stihol prejsť jeden drak veľký ako tri slony. Takže bol trochu rozheganý a niektoré drevené dosky sa zlomili a vypadli. „Budem rýchla,“ sľúbila si. A hneď aj vybrala hromadu kníh z regálu, položila ich na stôl a už voľné dve poličky si položila ku dverám. Tam, kam si prichystávala veci na cestu.

Zobudila sa do daždivého rána. „Ideálne!“ zhodnotila Viktórka rozhodnutá obliecť si teda na cestu svoj sivý plášť. Určite vďaka nemu lepšie splynie s okolím. Vstala a trochu sa najedla kaše. Nechutilo jej, hoci kaša s ovocím to bola dobrá. Cítila sa akoby mala z kože vyskočiť. Ak by sa jej útek nepodaril, určite by ju čakal trest. A Karol by ju taktiež začal kontrolovať. No bohyňavie kedy by sa dočkala ďalšej príležitosti. Muselo to vyjsť na prvýkrát. Rozhodla sa teda skontrolovať, či si sbalila všetko a na nič nezabudla.

Všetko mala v poriadku pobalené. Z času do úteku jej nanešťastie táto kontrola úkratila len veľmi poskromne. „Rýchlejšie!“ prosíkala čas. Chcela to už mať za sebou.

jedlo na sedem dní

pitie na sedem dní

2 dosky

šatstvo na sedem dní

doklady

oblíbená knižka

dámska výbava

Po asi večnosti nadišiel čas obedu. Podišla k jedáľenskému stolu, usadila sa a rozkázala mu: „obed!“ Trochu si usúrkla zo zeleninovej polievочки. Potom trochu odjedla z varenej brokolice so zemiakmi. Následne trochu odkusla z jablkového koláčika. A nakoniec to zapila jej obľúbeným kakavkom.

„Uprac sa!“ rozkázala stolu a taniere s nedokončeným jedlom zmizli. Nezvykla nedojedať. Dnešok bol výnimkou. Jediné, na čo mohla dnes myslieť bol jej plán. Sústreďovala sa na to, aby ho uskutočnila čo najlepšie. Nastal čas úteku.

Obula si svoje čierne gumáky a prehodila cez seba svoj sivý plášť tak, ako si ráno povedala. Podišla k ruksaku, v ktorom mala zbalené svoje veci a dala si ho na chrbát. Zobrala dve dosky pod pazuchu a vydala sa k schodisku. Mala všetko potrebné a mohla vyraziť. Potichu zišla točité schodisko na prízemie. Bolo dobre osvetlené nielen sklenenými oknami, ale aj zapálenými fakľami rozvešanými po celom hrade. Tie splanuli vždy po pár minútách, kedy na ne nesvietilo slnko. Oproti nej sa teraz nachádzali veľké dubové dvere. V snahe urobiť tak potichu, veľmi pomaličky ich otvorila. Aj to len na šírku, aby mohla prekĺznuť von. A šup! Stála na nádvorí.

Prvé kvapky studeného jeseného ležáku jej dopadli na tvár a ona si rýchlo nasadila kapucňu. Vydala sa vpred držiac sa blízko stien po jej pravici. Na nádvorí toho veľa nebolo. Len pár už zosnutých, no kedysi drahých a vzácných kríkov a kvetín, ktoré si kúpili z rozmaru. Pokračovala vpred k svojmu cieľu skrčiac sa pri každom okne, aby ju Karol nezahliadol. Po chvíli konečne dorazila k dubovým dverám oproti tým, z ktorým vyšla. Opäť ich pomaličky a potichučky otvorila len na šírku vkĺznutia mladej ženy.

Vo vestibule ale nebolo ticho ako čakala. Z vedľajšej miestnosti, z hlavnej sály, bolo počuť chrápanie. „Aké mám šťastie, že spí!“ skoro vykrikla, no rýchlo sa zastavila a zaradovala len vo svojich myšlienkach. Pred sebou mala posledné dvere. „Ale nemala by som sa s ním rozlúčiť?“ opýtala sa samej seba pod vplyvom náhlej ľútosti. Ved' spolu strávili toľko času. „Nebolo to všetko len zlé,“ hovorila si a v mysli sa jej vybavila spomienka, ako spolu doma zvykli pozorovať oblohu. Doma. Vo Vírbovie. „Koľko času už uplynulo a čo všetko sme spolu už stihli zažiť!“ rozpamätávala sa, ako by nebola uprostred úteku. No v tom sa ozvalo aj jej rozumnejšie ja: „smútiť môžeš potom. Teraz sa nepriprav o šancu odísť a vrátiť sa domov. K mamám. K sebe.“ Ešte chvíľu hľadela na pootvorené dvere, ale už neverila, že by za nimi ešte kedy našla Karola, ktorého si pamätala z ich letných piknikov. A tak prešla k dubovým dverám smerujúcim von z hradu a prešmykla sa aj nimi.

Na ich druhej strane našla malú plochu štrku a most. Jedinú cestu preč. Vykročila po ňom. Trošku sa pod ňou chvel, ale len trošku. Prvých pár dosiek bolo ako nových. Potom ale jedna chýbala a tak na jej miesto šikovne položila jednu z tých, ktoré držala pod pazuchou. Takto postupne pokračovala až došla k medzere dlhej aspoň dva metre. Položila si jednu dosku. Stúpila si na ňu a pred seba položila druhú. A takto prekladajúc jednu pred druhú sa postupne prebojovala cez medzeru až na dosku riadne pripevnenú k mostu. Svoje dve dosky si vložila späť pod pazuchu.

Obzrela sa a zistila, že už je za tromi štvrtinami. Len zopár dosiek ju delilo od slobody. Urobila jeden krok, druhý aj tretí.

Puk! Doska pod ňou sa zlomila a ona začala padať do hlbín priekopy. Zavrela oči akoby platilo, že čo nevidí, to sa nedeje. No cítila, že padá ďalej. Zrazu akoby ju niečo uchopilo. A potom čľupla do vody.

Keď otvorila oči, uvidela oblohu. Slnko svietilo a kde tu si plával malý obláčik. „Ten vyzerá ako ryba!“ povedala a ukázala naň. „No počkať!“ zarazila sa a prudko si sadla. Zistila, že je na rieke vo veľkom lekne so zahnutými okrajmi tak, aby dnu nenatiekla voda.

„Áno, ten naozaj vyzerá ako ryba,“ ozval sa hrubý hlas vedľa nej. Rozhliadla sa, ale nikoho nevidela. „Ach, tu dole,“ povzdychol si hlas. Sledujúc hlas Viktórka našla malú včielku. „Ahoj,“ pozdravila ju, „to ty si ma zachránila?“ „Nie,“ odvetilo jej včelie robotníctvo a pustilo sa do vysvetľovania. „Pracovalo som práve spolu s tulipánmi na mede. Najlepšom v okolí. Dodávame do troch kvínovstiev a dvoch kráľovstiev... Ale o tom potom!“ zastavilo sa sledujúc zmätený výraz slečny sediacej oproti. „V krátkosti povedané, plavila si sa spiaca na lekne a tak som si povedalo, že ťa pozdravím a zistím, či je u teba všetko v poriadku,“ dodalo a milo sa usmialo.

Viktórka sa rozhliadla. Po stranách oboch brehoch poletovali včielky a kolibríky. Všade bolo plno kvetín pokojne sa naťahujúcich k slniečku. Neďaleko od nej si práve prišla z rieky upiť rodinka kravičky s dvomi teliatkami.

„Už áno!“ usmiala sa Viktórka späť.

KONIEC